

EVANGÉLIUMI MUNKA

„Mindenik az ő jutalmát veszi munkája szerint.” 1. Kor. 3, 8.
1925. MEGJELENIK MINDEN NEGYEDÉVBEN. 4. szám.

„Azt mondják . . .”

«Továbbá, atyámfia, amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jóhírűek; ha van valami erényes és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok.»

Fil. 4, 8.

«Van két szócska, amely oly rövid, hogy az ember minden további meggondolás nélkül kimondja, oly könnyű, hogy szájról szájra repül, anélkül, hogy az ember tudná, hogy kinek az ajkain pihentek. E két szócska oly hatalmas, hogy a rágalmazást menti s a legtöbb ember lelkiismeretét nem terheli meg. A két szócska mégis alkalmas arra, hogy egész családok jóhírnevét tönkretegyés az emberi szívet kétségbeeséssel töltsse be.

E szavak oly gonoszok, hogy az ifjúságtól örömet, az aggoktól a békét és nyugalmat, szerető szivektől a kölcsönös bizalmat és mindenkinek boldogságát képesek elrabolni. Oly kedvesek, hogy minden házba, minden társaságba bebocsátást találnak. Oly szellemesek, hogy általuk azonnal felélénkül a társalgás, az egyszavú és szűkszavú emberek beszédese, az unatkozók és unalmasok vígák és kedélyesek lesznek. E két szócska a következő: «Azt mondják . . .»

A mendemonda, a pletyka, a rágalom — sajnos — nem az újkornak találmánya. Végigkísérte az emberiséget egész történelmén. Emberemlékezet óta mindig híven végezte munkáját. Oly munkát, amely mindenkoron az emberi boldogság és jólét szolgálatában állott Sátán szolgálatában, akinek legfőbb érdeke és öröme, hogy ezen földről eltávozzék a békeesség s helyét a háborúság, az egye-

netlenség és a bűn foglalja el s végezze kározos munkáját.

Ha van valami, amit ördöginek minősíthetünk, úgy ez a két szó: «azt mondják», bizonyára olyan. Ama mesebeli vámpirokhoz hasonlíthatjuk őket, melyek az éjszaka homályában orvul szívják ki áldozataik véré. Ámde ezen szörnyek, amelyek ellen csak nagyon nehezen, vagy egyáltalán lehetetlen védekezni, az embernek nem véré, hanem ennél sokkalta drágább tulajdonát, becsületét rabolják el.

Vajjon nem-e a leggonoszabb rágalom volt az, midőn azt mondták, hogy az igazságos József feljebbvalójának feleségével szemben átlépte az udvariasság, a becsület és erkölcs határait. 1. Móz. 39. Hiába hangoztatta ártatlanságát, hiába könyörgött. Az «azt mondják» éppen elég bizonyíték volt Potifár számára, hogy alapján súlyos börtönbüntetésre ítélje Józsefet.

A látszat József ellen vallott s ez ellenségei számára éppen elég volt ahhoz, hogy becsületét lábbal tapossák, hogy tiszta nevét beszennyezzék s hogy a láb alól eltegyék. Potifár gonosz ember volt, azért adott hitelt a gonosz mendemondának. «Az ember olyan, ahogy gondolkozik, s ki mint él, úgy ítél.»

Jeremiás próféta is a rágalomnak volt áldozata. Huszonhárom éven át szolgált híven népét mint próféta s az igaz, önzetlen ember hazaszeretetre oktatta őket. Az ideális honszeretetben nem akadt abban a korban egész Júdában példája. Jer. 8, 18—22; 9, 1; 25. feje. 2—6. S egy napon mégis azt rebégették róla ellenségei, hogy az ellenséggel szövetségessé csakhamar a hazaárulás vádjára alá helyezték. Jer. 37, 11—16,

Holtott az egész vádból egyetlen szó sem

volt igaz. Semmiféle bizonyíték sem volt ellene. De a látszat ellene szólott s az «azt mondják» ez ízben is elég volt ellenségeinek, hogy a nemzet legérdemesebb fiát becsületében tönkretegyék s végül börtönbe vessék. És mindez — Isten népe között történt!

Nemde, igazságérzetünk és részvétünk ezen két ember mellett van. Igazságérzetünk lázong a hasonló igazságtalanságok ellen. Ugyebár, mi ezt sohasem tettük volna meg. Helyes, kedves olvasóm. Én ezt készséggel elhiszem neked. De vajjon az «azt mondják» ma már egyáltalán nincs a világon? Dehogy is nem, még a gyülekezetekben is uralkodik a lelkek felett! Oh, de sokszor hidegült el következtében a szeretet, de sok testvér üzetett ki gyülekezeteinkből miatta. A prófécia lelke miatta emeli fel tiltakozó, intó és kérő szavát a «Bizonyosságok könyvében». II. 143—44. o.

Sajnálatos tény, hogy gyülekezetünk tagjai között olyanok is vannak, akik nyelvüket nem tudják megzabolázni. Vannak oly hazug nyelvek, akiknek számára élvezet a rágalmazás s a baj és háborúság előidézése. Vannak titkon susogó nyelvek is, akik pletykálkodni szeretnek, akik elég tolatkodók ahhoz, hogy oly dolgokba avatkozzanak bele, amikhez semmi közük s akik a hallott pletykák alapján a legnagyobb határozottsággal készek ítéletet mondani mások felett. Sokat a kíváncsiság, sokat a féltékenység és irigység késztet a pletykában való részvételre. Vannak, akik gyűlölettel vannak azok iránt eltelve, akik által az Ur szólott hozzájuk, hogy bűneikért megdorgálja őket.

Ezen összeférhetetlen elemek mindnyájan munkában vannak. Egyesek eltitkolják valódi érzelmeiket, viszont mások alig várják, hogy minden rosszat tovább adjanak, amit valakiről hallottak, vagy amit valakiben csak sejtettek.

Látám, hogy most a hazugság szelleme van munkában, melynek célja az igazságot hazugsággá, a jót rosszá, az ártatlanságot bűnévé átváltoztatni. Sátán mosolyog azok helyzetén, akik magukat Isten népének vallják. Vannak, akik, miközben saját lelküket elhanyagolják, mondon várják az alkalmat, hogy másokat bírálthassanak és megítélhessenek. Minden embernek vannak jellemzői hibái s ezért nem

nehéz egy kis rosszakarattal oly vonásokat is felfedezni az emberekben, amelyeket hátrányukra lehet magyarázni. «Oh,» — mondják ezek az önmagukat kreált bírák — «nékünk tények állanak rendelkezésünkre. Mi oly vádakat emelünk ellenük, amelyek alól nem tudják magukat tisztázni.» Kivárlják a legmegfelelőbb alkalmat s akkor feltárlják csemegeiket, melyekkel egymás füleit csiklandozzák.

Vannak azután oly egyének, akik óriási képzelőtehetséggel vannak megáldva. Ezek, miközben valamely dolognak a mélyére akarnak hatolni, néha oly következtetéseket akarnak észleleteikből levonni, melyekkel önmagukat és másokat is megcsalnak. Előfordul, hogy valaki gyorsan, elhamarkodva és meg gondolatlanul mond valamit. Az emberek a gyors beszéd közben nem mindig gondolják át szavaik jelentőségét s a gyors szavak nem mindig fejezik ki a beszélő igazi érzelmeit.

Az ily elejtett szavakat mégis sokan felkapják s belőlük tókéat akarnak kovácsolni embertársaik ellen. Nekik nem lévő értelmét tulajdonítanak s Sátán szemüvegén és nagytőján át addig szemlélik, miglen a kis vakondtúrásból valószínűs hegyóriások lesznek. Akik másokról rosszat beszélnek, elszakadnak Istentől s Sátán nyilvánvalóvá lesznek és támadásainak céltáblájává lesznek. Nem is sejtik, hogy mily pusztítást vittek véghez könnyelmű szavaik s mily hatalmas erőt érzelmeiknek. Miközben mások hibáit pellengérré állítják, ők maguk jóval nagyobb hibát és vétet követnek el, de amelyeket sokkal gyengébben ítélnek meg, Erkölcsi életünknek nagy kincse az ítéletben való egyenlő mérték.

Vajjon nem kell megtartanunk a kegyelem törvényét? Péld. 31, 26. Megengedte-e Isten, hogy keresztyének egymást kritizálják és megítéljék. Nincs-e orvosság a pokol ezen szülöttje ellen? Ha majd a gyűlölet, a bosszúvágy és irigység, a sértett hiúság eltávozik az emberi szivekből s helyet ad a szeretetnek, őszinteségnek, igazságnak és jóságnak, akkor ez a baj is le lesz győzve. Tehát ezen bajnak is megvan az orvossága. A mi feladatunk csupán abból áll, hogy ezen orvosságot felfedezzük és alkalmazzuk. S ezen orvosságot az evangéliumban leljük meg.

Jézus Krisztus evangéliuma az az erő, amelynek segítségével lelkünkben kiszoríthatjuk és száműzhetjük a bűnös gondolatokat és érzelmeket. Róm. 1, 16.

Tárjuk fel ezért szívünket Isten igéje és Lelke előtt (Kol. 1, 16.), hogy általunk a gyülekezeten belül és kívül is mindenkor megnyilatkozzék úgy szóban, mint cselekedetekben az evangélium tiszta szelleme. A rosszindulatú bírálgatásról s a sok szóbeszédnek továbbadásáról s meghallgatásáról pedig végleg mondjunk le. — Az Ur jön!

Oh, tartsuk féken nyelvünket, mert elhamarkodva könnyen mondhatunk olyasmit, ami végül mások boldogságát és szívét halálra sebzí.

Minck A.

A tized felszámítása.

Hogyan kell a földművesnek, az iparosnak, a kereskedőnek, vagy bármely más alkalmazottnak, aki az ő bérét részint élelmezésben és lakásban kapja, a tizedét felszámítania?

Egy testvérnő, ki egy vidéki-gyülekezethez tartozik, nemrégiben arra vonatkozóan kért felvilágosítást, hogy miképpen kellene néki az ő tizedét felszámítania. Miután pedig ezen kérdés általános érdeklődéssel bír és a mi kedves testvéreink között talán még sokan lesznek olyanok, akik egy erre vonatkozó felvilágosítást igen szívesen fogadnának, azért először Schmidt R. (a délamerikai Paraguay-ból) atyánkfia által írt cikket, azután pedig a Schuberth H. F. atyánkfiának egyik cikkéből néhány kivonatot teszünk közzé, melyek nemrégiben a mi folyóiratainkban is kinyomattak és a fentebbi kérdésre feleletet adnak. Tehát az első, Schmidt R. testvérünk által írt cikk így hangzik:

Miképpen kell a földművesnek az ő tizedét felszámítania?

Köztünk földművesek között még mindig nagy tudatlanság uralkodik arra nézve, hogy miképpen számítsuk fel a tizedet. Ebben a dologban nincsen oly könnyű helyzete a földművelőnek, mint a meghatározott fizetésű al-

kalmazottnak vagy akár az egyszerű napszámosnak is. Ha ezek az ő bérüket kifizetve megkapják, akkor a tizedik részt, mint az Urnak a tulajdonát félreteszik. Azonban nálunk földműveseknél nem oly könnyű a dolog és sokak számára nem teheti meg az Ur, hogy az ő ígéreteit beváltsa, mert ezek *nem teljes egészében* szolgáltatják be tizedüket az Ur tárházába. Sokan vannak olyanok, kik tisztán tudatlanságból mivelik ezt, miképpen erről az atyafiakkal való beszélgetéseim folyamán gyakran meggyőződtem. Hogy azonban mindazoknak, kik nem tudják egészen helyesen, hogy mimódon és mi mindent kell megtizedelniök, segítségére legyek és ezáltal is hozzájárulhassak ahhoz, hogy az Urnak az akarata helyesen legyen teljesítve és ezáltal az ő biztosan bekövetkező gazdag jutalomigéreteit is úgy földi mint lelki javakban teljesen és egészen elnyerhessük, ezért írtam az alább következő sorokat.

Minden egyes földművelőnek feltétlenül könyvet kellene vezetnie az összes bevételről és kiadásról, mert csupán ezáltal lesz képes arra, hogy az Urnak az övét megadhassa. Könyvvezetés nélkül mindig csak hiányos marad a tized megállapítás és az Ur azon egyénre nem adhatja áldását, aki kedvetlenségből vagy lustaságból az ő gazdaságának a lefolyásáról nem vezet könyvet. Nemhiába mondja az Ur: «Tégy számadást a te sáfárságodról.» White testvérnő az «Az evangélium szolgálói» című könyvében így ír: «Aki eddig még nem gyakorolt takarékoságot, annak azonnal meg kellene ezt tanulnia. *Mindenkinek kellene könyvvezetést tanulnia.*» Néhányan elhanyagolják ezt, mintha lényegtelen volna, de ezt helytelenül teszik.»

A könyveknek oly egyszerű és áttekinthető berendezéssel kellene bírniok, amennyire csak lehetséges. Elegendő, ha egy könyvünk van az összes bevétel és kiadás bevezetésére és egy másik könyvünk a tized felszámítására. Nálunk földműveseknél a legnehezebb pont, hogy az, amit mi a mi saját termelésünkben eszünk, szintén okvetlenül meg kell tizedelnünk és éppen ezt nem tudják belátni sokan vagy pedig a felszámítás kerül nekik nagyon sok fáradságukba.

Én minden hónapban felszámítom a tizedet

és pedig a tehenek után felszámítom a tejet, literjét az illető helyen szokásos ár szerint. Ha a tej meg van tizedelve, akkor annyit használhatok belőle, amennyit akarok, vagy sajtot vagy vaját készíthetek a tejből, ez már egészen mindegy, a tej már meg van tizedelve, nincs többé semmi fölösleges számításra szükség. A tyúkok után minden napon fel kell, hogy írassék, hogy hány tojást tojtak és havonként egy átlagos eladási ár szerint tizedelendők meg a tojások. Hogy azután a tojásból mi saját magunk mennyit eszünk, nem szükséges felszámítani, miután az összes tojás értékének megfelelő tized felre lett téve. Ha esetleg jószágot vagy baromfit eladunk avagy leölünk, azok értéke után a tizedet természetesen szintén fel kell számítanunk, ugyanúgy a gabonát vagy a kukoricát is amely kenyérlisztnak megőröltetik. Minden más terményben való bevételt azután felmutat majd a könyv s így könnyen felszámítható mind n és aki már hosszabb időn át vezeti a könyvet, csakhamar tudni fogja, hogy a saját termelésből egy ízben átlagosan a saját háztartásra mennyi használtatik el és ezt a részt már az aratásnál illetve a különböző termények betakarásánál felszámíthatja, ami tehát később már kevesebb fejtörést okoz. Egyébként mindenesetre jobb, hogy a tized egész havi felszámításánál a tizedet mindig inkább egy valamivel nagyobb összegre kerekítjük ki, mint valamivel kisebbre, mint amennyit a tized fillérnyi pontossággal kitesz, mert túl sokkal többet úgy sem fogunk sohasom adni, hanem inkább nagyon is kevés az, amit mi rendesen adni szoktunk. Aki szűken vet, szűken is arat, ezt éppen mi földművelők tudhatjuk a legjobban.

A munkadíjra, illetve napszámra és marhaállományban vagy gépekben való új beszerzésre valamint reparációkra való kiadást úgyszintén a vetőmagot nem tizedeljük meg miután mindez nem a bevételhez tartozik, hanem csak ahhoz járul hozzá, hogy a tiszta bevétel és ezzel egyúttal a tized is, csak emeltessek.

Itt Délamerikában a földművelők között egy meglehetősen messze területen el van terjedve az a vélemény, hogy nekik az ő élelmszerszükségletüket az ő saját termelésükből ki szabad venniök, anélkül, hogy előzőleg a

saját termésüket a saját használatuk előtt is megtizedelték volna. «Ne kösd fel a nyomtató-ökröknek a száját» vélekedett idevágóan egy ízben egyik atyánkfia. Ez azonban egy igen nagy tévedés; mert először is mi nem vagyunk ökrök és másodsor Pál apostol ezen ígét oly értelemben hozza fel, hogy minden munkás méltó az ő bérére. Hogyha mi a mi bevételünkben először az étkezésre és ruházatra valót levonhatnánk, akkor sokaknál semmi sem maradna a bevételből és az Ur pénztára üressé lenne. Azért jegyezzük meg magunknak, először jön a mi Istenünk, neki jár a mi összes bevételünknek az egy tizedrésze, a többi kilenc tizedrészrel gazdálkodjunk mi, de mégis mint oly egrének, kik tudatában vagyunk annak, hogy egykor majd számadást kell adnunk a mi gazdálkodásunkról.

Délamerika, Paraguay, Schmidt Róbert.

Schubert H. F. atyánkfia az ő egyik lapjainkban egy beszélgetés formájában megjelent cikkében, melynek címe: «Gondolatok a tized felől» még a következőket írja:

«Mindennemű kiadást, a vetőmagot, a föld megmunkálásáért kiadott díjakat illetve napszámokat és a termés betakarításának költségeit a bevételből le kellene vonni, úgyszintén a kamatokat is, melyet a kölcsönképen felvett pénzért kell fizetnünk. Másrésztől azonban minden termelés tehát a terményeknek azon része is melyet a család saját maga fogyaszt el, megtizedelendő. Továbbá még a szabad lakást is, amellyel bír, fel kellene számítania és abból a tizedet megadnia.»

«Akkor igazán csak az év végén fizethetném meg a tizedemet, mert csupán akkor tudom csak, hogy mennyi tiszta bevétel volt» vélte P. atyánkfia, egy fiatal földművelő.

«Nem» P. atyánkfia, szólott közbe J. atyafi, ki egy idősebb kereskedő volt, «én mint kereskedő egészen egyszerűen járok el, havonként egy meghatározott összeget veszek ki a pénztáramból, amely összegből az én megélhetésemre szükséges dolgokat fedezem és ezen összeget havonként megtizedelem. Az év végén pedig, midőn mindenről felvettem a leltárt, még annyit fizetek utólagosan, hogy az én összes nyereségemből a tized meg legyen adva. A napi bevételt és kiadást mint mezőgazda

úgyis felírod és így ezen jegyzék alapján havonként is fizethetsz tizedet és az esztendő végén, midőn az összes bevételed és kiadásod együttesen előtted van, akkor még a teljes tized hátralevő részét kifizetheted.»

«Igen, ez helyes és könnyen végre is hajtható, különösen, ha arra gondolunk, hogy ezen fáradságot a mi Urunkért vesszük magunknak» veté közbe M. atyánkfia, ki egy prédikátor volt.» Azonban kissé nehezebb a dolog az alkalmazottaknál, kik az ő fizetésük egy részét élelemben és lakásban kapják. Ilyen esetben az illetőnek az ő élelmezésének és lakásának az értékét meg kell becsülnie és ezen felbecsült összeg után is ugyanúgy, mint a készpénzben kapott összeg után is, a tizedet meg kell fizetnie.»

Schweiz

Schubert H. F.

Vajha a fentebbi cikkek és kivonatok valóban felvilágosítóan hatnának és bárcsak a Szentírás értelmében mindenkinél kieszközölnék azt, hogy a tizedet egészen az Isten tárházába vigyék, hogy ezzel egyidejűleg minden egyes tag közülünk a gazdag jutalomigéretre igényt tarthasson és a valódi hűségért megígért áldásban szintén teljes mértékben részes lehessen. Vajha mindnyájan, midőn az Ur eljő, mint hűséges sáfárok találatnánk Ő előtt! Erre segítsen bennünket a mi Istenünk! Ámen!

V.

Nevelés és gyülekezeti élet.

E rovatért MICHNAY LÁSZLÓ felelős.

Élnek-e a halottak?

Vagy:

Halhatatlan-e a lélek?

Mióta Isten a paradicsomban kimondotta a tiltott fára vonatkozólag, hogy «amely napon ejéndesz abból, halálnak halálával halsz meg», azóta nagyjelentőségű dolgok fűződnek ezen ígérezhez. A «hazugságnak atyja», a sátán azonnal szembehelyezkedett ezen mondással, ennek épp ellenkezőjét állítván. I. Móz. 3, 4. 5. «Bizonny nem haltok meg.» Kinek volt igaza, Istennek-e vagy Sátánnak. Szakítván a tudás fájáról, halhatatlanná lett-e az ember, vagy pedig halandóvá? Miután 70—80 év eltelté-

vel minden ember kénytelen e földi pályafutását bevégezni s visszatérni a földbe, oda, ahonnet vétetett (3, 19.), a kérdés azért oda alakul át, hogy «Élnek-e a halottak?», mint azt a csábító állítja, vagy pedig megszűnnek-e létezni, gondolkodni és szeretni?

Ha ezen kérdés eldöntését a nagy tömegre bízónk, akkor csak két nézet között volna választásunk; az egyik, amelyet a vallásos keresztény és pogány tömeg képvisel; a második, amely a hivatásos tudomány álláspontját képezi. Vázzoljuk röviden mind a kettőt.

I. A tudományos nézet.

Az egy kétségtelen tény, hogy az ember egyedülálló helyet foglal el az egész természetben, mert van akarata, érzelmei, gondolkodása, emlékezőtehetsége, öntudata arról, hogy ő létezik, s fogalma az idő múlásáról. Ezzel szemben az ember teste, bár szerkezetében sokkal tökéletesebb, még sem mutat az állatvilágtól áthidalhatatlan különbségeket s az állatok még sem rendelkeznek az ú. n. «lelki élet» tulajdonságával.

Ezen testi szerkezeti hasonlóságra alapozza néhány tudós azon tant, hogy az ember fokozatos fejlődés útján az összejtől az állatokon keresztül fejlődött ki a mostani tökéletességig; s az ú. n. lelki élet nem egyéb, mint egyes bonyolult testrészek, kiváltképpen az agy működésének a következménye. Ezen feltevést bizonyítani látszik az:

a) hogy az életműködés megszűntével az agy nem működik tovább s így megszűnik a gondolkozás;

b) hogy az agy megbénulása a lelki élet bénulását is magával hozza;

c) mindennemű testi fájdalom hatással van a lelki életre. Így tehát a tudomány szerint a «lelki élet» problémája csupán az életerő működésének problémája. Tehát lélek mint külön személy nem létezik s az orvosok hiába boncolták fel az embert, ennek nyomára még sem tudtak akadni.

II. A népszerű nézet.

A keresztény és a pogány tömegek szerint az ember két teljesen különböző részből: a

testből és lélekből áll; s a léleknek a test csak börtöne, amelyből a halál alkalmával szabadul ki, s így lesz a halál az élet kapujává.

Részleteiben azonban elég nagy eltérés mutatkozik a különböző vallások között:

a) a keresztények szerint a lélek elnyeri a jutalmat és büntetést rögtön a halál után;

b) a budhisták szerint a jó lélek jutalma a megsemmisülés (nirvana), a rosszé a vándorlás különböző állatokban;

c) a theozófusok szerint a jutalom és büntetés egy elkövetkező földi életben jut mindenkinek osztályrészül;

d) a spiritizmus szerint mindenki bizonyos fokozaton át a tökéletesség felé fejlődik.

Az emberek mint a vakok tapogatóznak a sötéttségben, de semmi bizonyosságot nem tudhatnak, mert ezen dolgoknak a tudása tapasztalati körünkön kívül áll s csupán egy kinyilatkoztatás útján ismerhetjük meg a való igazságot; mert ki az, aki Teremtőjénél jobban ismerhetné az embert és a Mindentudónál jobban tudná az ő állapotát a halál elkövetkezése után?

III. Az isteni kinyilatkoztatás.

Forduljunk most az isteni kinyilatkoztatás azon egyetlen szövegéhez, amely az ember teremtésével foglalkozik (I. Móz. 2, 7.) s ennek bizonyágtétele fontosabb kell, hogy legyen előttünk minden vallás, tudós és filozófus tanításánál.

Isten teremtő szavára előállott az ember a föld porából, de élővé, mozgóvá csak az isteni életerő tette őt. Ezen «élő lélek lehetése» azonban nem az, amit halhatatlan lélek alatt értenek; ez csak egy erő (pl. a gőz), amely mozgásba hozza az emberi test bonyolult gépezetét. Ugyanezen erő ad életet az egész állatvilágnak is. Préd. 3, 19.; I. Móz. 7, 15. 22.

Ha megfigyeljük az embert és állatot egyaránt, úgy fogjuk találni, hogy ezeknek a levegő a legfőbb életelemük. Levegő nélkül csakhamar bekövetkezik a halál. Miért? Levegőre a tüdőn keresztül folyó vérnek van szüksége; ezért minden testnek élete az ő vére (III. Móz. 17, 14.); a Szentírás azonban

a vért nemcsak életnek, hanem léleknek is nevezi (V. Móz. 12, 23.): mutatván, hogy az Írás szerint élet és lélek azonos fogalmak. Miután a vér az egész emberi szervezetet behálózza, ezért maga az ember is léleknek nevezetik (Ezek. 18, 4.). Lélek alatt érti a Szentírás az *embert éltető erőt, az életet, a vért és magát az egész embert*, de seholsem beszél arról, hogy ez egy, az emberi test korlátai közé zárt külön egyén, amely gondolkozik, szeret és észlel. A léleknek mai keresztény értelmezése a pogány filozófiából lett átvéve (Plátó, Aristoteles).

IV. A természetes halhatatlanság feltevésének képtelensége.

Néhány példa elégséges lesz annak illusztrálására, hogy mily képtelen feltevés a «halhatatlan lélek» a Biblia nézőpontjából. Ha ez így lenne, akkor:

1. Ennek már az ember teremtése előtt kellett léteznie s a csecsemőben is meg kellene nyilvánulnia; s vajjon melyik azon pillanat, melyben az újszülött elnyeri ezt az öntudatos halhatatlan lelket?

2. A jók és gonoszok egyaránt halhatatlannok lennének s így a Krisztus megváltásának semmi értelme se lenne. I. Ján. 5, 12.

3. Akkor a bűn zsoldja nem a halál (Róm. 6, 23.), hanem az örök élet lenne; és Sátán lenne az emberiség megváltója.

4. Akkor nem lenne igaz az, hogy egyedül az Isten halhatatlan. I. Tim. 6, 16.

5. Akkor felesleges volna az embernek a halhatatlanságot keresnie. Róm. 2, 7. (II. Tim. 1, 10.)

6. Akkor a dolog fontosságának szem előtt tartása mellett felfoghatatlan lenne, hogy, bár a Bibliában 1700-szor fordul elő a «lélek» szó, de egyetlen egyszer sem a halhatatlan jelzővel.

7. Akkor egy óriási ellenmondást zárna magába azon tanítás, mely szerint úgy a jutalom, mint a büntetés elnyeréséért fel kell támadni. Ján. 5, 28. 29.

8. Érthetetlen lenne, hogy Lázárt miért *nem* a mennyből, hanem a sírból szólította elő az Ur; s hogy ő semmit sem beszélt azon mennyei dicsőségről, melyben négy napig része volt. Ján. 11, 24. 43.

9. Hihetetlenül hangzana az, hogy Dávid nem ment fel a mennyekbe, hanem még a sírban van. Csel. 2, 29—34.

10. Fejetetejére állítaná a dolgot a halálnak olyan jellemzése, mely szerint ott megszűnik minden. Préd. 9, 7. 8. Zsolt. 146, 4. Job. 14, 21.

V. Micsoda a halál?

A halál nem élet, a halál halál, a halál a létnek megszűnése, minden lelki tevékenység felfüggesztése, melyet leginkább az alváshoz hasonlíthatunk; ezért a Szentírás a halálról a leggyakrabban mint alvásról emlékezik meg. Ján. 11, 11—14., amely alvásból azonban lesz majd felserkenés a feltámadás által. I. Kor. 15, 50—54. Csak a feltámadás által juthat az ember örök élethez — olyannyira, hogy anélkül még a Krisztusban hívőknek sem lenne életük, hogy enélkül semmi értelmese sem lenne egy önmegtagadó életnek sem. I. Kor. 15, 16—18. 32. «Bizony nem haltok meg.» A nagy csaló ígér itt életet az engedtlenség fejében; akinek ezen kijelentése képezte a lélek halhatatlanságáról szóló legelső prédikációt. Ezen kijelentés, amely egyedül Sátán autoritásán alapszik, ma a kereszténység szószékeiről nyer visszhangot; s ezt az emberiség nagy többsége ugyanolyan készséggel fogadja el igazságnak, mint azt őszüleink tették.

Csodálattal kell eltelnünk azon ámitáson, amely az embert Sátánnal szemben oly hiszékennyé, Isten Igéjével szemben pedig oly hitlenné teszi.

A halál nem az életnek kapuja, hanem sokkal inkább egy fekete vonal életünk számoszlopai alatt, amely azt jelenti, hogy most az összegezés következik, melynek lezártaival azon már változtatni nem lehet.

A régi bölcs a baziliskus kigyóhoz hasonlítja, amely megdermeszti a vért azokban, akiket váratlanul lep meg, de semmit sem árthat azoknak, akik már messziről beletekintenek sötét szeméibe. A keresztény előtt nincs halálfélelem, mert ő tudja, hogy ez egy alvás, melyből lesz még ébredés.

A halál azon gyújtópont, amelyben összefutnak és a túlsó irányban szétáradnak az

életnek sugarai; mégpedig egy megsokszorozott erőben. Hogy mi történik ezen sugarakkal a gyújtóponton való áthaladás közben, ez a halál örök rejtélye marad.

A Biblia tanítása eleget nyújt nekünk, mikor azt mondja, hogy a halál egy álomszerű öntudatlan állapot, melyből a feltámadás révén nyerik el a Krisztusban hívők az örök életet.

VI. Komoly figyelmeztetés.

Mialatt a kereszténység ezt a hazugságot úgy állítja be, mint amely éppen olyan fontos igazság, mint az Isten létezésében való hit (Szuszai Apologétika 67. old.); de bizonyítékul nem tud egyebet felhozni, mint ilyen kijelentéseket: «A lélek egyszerű és azért halhatatlan» (155. old.). «Az ész természete halhatatlanságra utal» (157. old.). «Az akarat törekvése (A lélek boldog akar lenni) örök életet követel» (159. old.). «Az emberiség közmeggyőződése a halhatatlanságot bizonyítja» (164. old.), addig a spiritizmus, kihasználván ezen közfelfogást, rohamos léptekkel szerzi meg magának az emberek millióit s tönkreteszi őket szellemileg és testileg, kihasználván az emberek csodaéhségét és anyagiasságát. Nem hiába figyelmeztet bennünket az Úr, a próféta lelke által, hogy: «Látám, hogy a szenteknek teljesen tisztában kell lenni az igazsággal, ezt pedig csak a Szentírás segítségével érhetik el. (Tap. és lát. 248. old.). Nem hiába mutat rá White testvérnő arra a «Nagy küzdelem» című munkájában, hogy a végső küzdelem két pont körül fog lefolyni; ezek egyike a szombat, másika a halhatatlanság kérdése (398. old.).

Kedves Testvérek! Legyünk azért résen! Vértessük fel magunkat lelkifegyvereinkkel s tanuljuk meg jól forogtatni a «lélek kardját», a Bibliát. Ne elégedjete meg egy oly hitel, amely csak valamelyik embertársatok szaván alapszik, hanem törekedjete egy személyes meggyőződésen alapuló hitre, egy oly hitre, amely «így szól az Úr» szavakon nyugszik.

A mindenható Isten oltalmazzon meg engem veletek egyetemben Sátán nagy csalásától, mellyel sikerült immár csaknem az egész földkerekséget elámítani. Lakozzék Krisztus

gazdagon mibennünk, hogy reménységünk legyen a holtak feltámadásában és az élők elváltozásában az Ur Jézus eljövetelkor. «Annakokáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.» (I. Thess. 4, 18.)

Streisinger Béla.

Bizonyságtételek a gyülekezet számára.

A bizonyságtételek természete és befolyása.

Minél közelebb jön a vég, s a mű, amely az utolsó figyelmeztető üzenetet adja e világnak, minél jobban kiterjed, annál fontosabb lesz az mindazok számára, akik a jelenvaló igazságot elfogadják, hogy a bizonyságtételek lényegével és befolyásával tisztában legyenek, mert Isten ezt előrelátásból kezdettől fogva összekötötte a harmadik angyali üzenet művével.

Kevéssel 1844 elmultával adatott nékem az első látomás. Egy kedves testvéremet látogattam meg. kihez szoros baráti viszony fűzött. A családi istentisztelet alkalmával — öten voltunk asszonyok — térdreborultunk. Mialatt imádkoztunk Isten erejének jelenlétét annyira éreztem, mint még soha azelőtt. Ugy tetszett nékem, mintha fénytől körülvéve mindmagasabbra emelkednék a földről. Ebben az időben mutatott meg nékem látomásomban az adventisták tapasztalata, Krisztus eljövetele és a hűségesek jutalma.

Egy második látomásban, melyet mindjárt az első után nyertem, megmutatták mindazon nehézségeket, melyeken keresztül kell mennem; továbbá, hogy nékem kötelességem az isteni kinyilatkoztatás elbeszélése és továbbadása.

Nagy félelem fogott el; hogyha ezen felszólításnak eleget téve, magamat úgy mutatom be, mint aki a magasságotól látomások és kijelentéseket nyertem, bűnös módon felfogok fuvalkodni s így Istennek nemtetszését fogom kiérdemelni és saját ügyemet is el fogom veszíteni.

Imádkoztam azért, hogyha már beszélnem is kell erről, amit az Ur mondott nékem, legalább a felfuvalkodástól legyek megóva. Az

angyal mondá: Imáid meghalgattattak. Ha ezen veszély, melytől annyira félsz, valóban fenyegetni fog téged, akkor az Ur kinyújtja karját, hogy megmentsen; szenvedések által fog magához vonzani és alázatosságodat megőrizni

Ezen időben azok közül néhányan, akik az első üzenetben hittek, rajongásba, fanatizmusba estek. Jelentős tévtanok lopódtak be a tan és élet tekintetében s egyesek készek voltak arra, hogy mindazokat elítéljék, akik véleményüket nem osztották. Isten egy látomásban megmutatta nékem ezen tévedéseket és elküldött tévelygő gyermekeihez, hogy felvilágosítsam őket erről; kötelességem teljesítése közben azonban nagy ellentállásokba és keserű szemrehányásokba ütköztem.

Nagy teher volt számomra a tévelygőknek mindazt elmondani, ami rájuk nézve nékem meg lett mutatva. Nagy fájdalmat okozott nékem, ha másokat gondteljesnek, nyugtalan-nak láttam, s ha már el is kellett viennem számukra az üzenetet, gyakran enyhítettem azt, s amennyire lehetséges volt kedvező színben igyekeztem feltüntetni

Én nem ismertem fel az ilyen eljárás veszedelmét és bűnét, mig nem egy látomás útján Jézus elé nem lettem vezetve. Fénylő tekintetével végig tekintett rajtam, azután elfordította tőlem orcáját Lehetetlen leírni félelmemet és ijedtségemet. Arcra borúltam előtte, de ahhoz sem volt erőm, hogy egy szót is kimondjak

Ezután egy angyal felállást parancsolt. Nehéz leírni azon látványt, amely most szemeim elé tárult. Egy sereg állott előttem kuszált hajjal és tépett ruhában; kinézésük az ijedelmeknek és kétségbeesésnek képét ábrázolták. Hozzám közeledtek, vették ruháikat és az enyémhez dörzsölték. Ruhámra tekintve láttam, hogy azok vérfoltokkal vannak telve. Ismét mint egy halott összeestem kísértő angyalom lábai előtt. Semmi kifogást nem tudtam felhozni, és messze kívántam magamat ezen szent helyről. Az angyal felsegített a földről és ezeket mondotta: «Ez most nem a te sorsod, hanem ezen jelenet azért lett néked mutatva, hogy felismerjed azt, hogy mi vár rád, ha elhanyagolod annak a mások számára való közlését, amit az Ur néked kijelentett.»

Ezen ünnepélyes figyelmeztetéssel agyamban kezdtem meg azoknak az igéknek közlését a nép számára, melyeket az Ur adott nékem.

E. G. W.

(Folyt. köv.)

Iskoláink és szerepük a világot felölelő műben.

1924—25 iskolaév alatt közel 1500 tanuló iratkozott be európai divízióink iskoláiba, néhány százzal több, mint az előző évben. Fiatal emberek és leányok nagyszerűbb csoportját nehéz volna találni bárhol. Majdnem mindannyian azért tartózkodnak az iskolában, hogy alkalmasak legyenek ezen adventi műben egy helyet hasznosan betölteni. Áldozatkészségük, kemény munkájuk és átadásuk csodálatraméltó.

Ezen tanulók nemcsak leckéjüket tanulják kitartóan, hanem tanulmányaikat összekötik missziómunkával. Tevékeny részt vettek az aratási hálamunkában. Ezenkívül sok tanuló árulta iratainkat egész éven át. Neanderthali iskolánk, Németországban, helyezett különös súlyt a munka ezen ágára, aminek következtében ottani tanulóink 12,000 dollár értékű könyvet és iratot árultak a környéken, az elmúlt év folyamán.

De ez még nem minden. A tanulók ugyancsak tevékeny részt vettek a többi misszió vállalkozásokban is. Bibliaórákat tartottak, iratokat kölcsönöztek, előadásokat tartottak, betegeket látogattak és még sok más fajta munkát végeztek. Iskoláink igazi misszióárius központoknak is bizonyultak az elmúlt évben, amennyiben sok tanuló, akik megtéretlenül jöttek oda, Krisztushoz lett vezetve istenfélő tanítóink hűségese fáradozása által.

Mondtuk, hogy körülbelül 1500-an látogatták iskoláinkat. Ez nagy számnak tetszik, de ha megállunk és fölötte gondolkozunk, úgy nem olyan nagy. Ebben a divízióban legalább 25,000 gyermek és ifjú tartozik adventista szülőkhöz. Ha ezt a nagy számot az 1500-al összehasonlítjuk, úgy látjuk, hogy ifjúságunknak mily kis százaléka látogatja nevelőintézetünket. Hol van a 23,500 vagy még több?

Ezek a hetednapi adventisták otthonaiban vannak ezen nagy területen szétszórva. Egyesek még fiatalok az iskola látogatásra. Sokan szüleiknek segítenek és ez jó munka. Egyesek maguknak dolgoznak, mások mesterséget tanulnak. Egy kevés, iratainkat árusítja, néhányan egyáltalán nem sokat tesznek.

Mi hisszük, hogy Isten ezen ifjak közül sokat föl szólít arra, hogy magukat műve részére kiképezzék. Egynéhány szó a «Nevelés» 262. oldaláról: (White testvérnő.)

«Istennek céljai, melyeket szívünkhöz oly közel álló gyermekeinkkel szemben táplál, szélesebbek, mélyebbek és magasabbak mintsem azt a mi korlátolt tekintetünk beláthatná. A legalacsonyabb sorsuak közül hívott ki az elmúlt időkben egyeseket, kikben hűséget látott, hogy a világ legmagasabb polcán tegyenek róla bizonyosságot.»

Hogy fiatal embereink és leányaink kiképezhessék magukat, azon helyre ahová Isten őket állítani fogja, azért létesültek iskoláink. «Iskoláink az Ur különös eszközeit képezik, melyek által gyermekek és fiatalok a misszió munkára alkalmasak lesznek.» Ha területeinket áttekintjük, úgy találjuk, hogy munkásaink túlnyomó nagyrésze saját iskoláinkban nyert kiképzést. Ez az egyetlen útja annak, mely által művünket jól, erősen és eredményesen vihetjük előre. A baptisták, metódisták és lutheránusok nem képezik embereiket katolikus szemináriumokban, viszont katolikusok nem választják papjaikat bapdisták vagy adventisták iskoláiból. Így nem várhatunk mást, mint hogy munkásainkat nem más, mint csakis saját intézetünkből nyerjük. A mi üzenetünk így hangzik: «fussatok ki belőle én népem.» Mi egy megkülönböztetett népet képezünk. Mi alapjainkban különbözünk és összeegyeztethetetlenül különbözni fogunk a világ többi embereitől, amely különbség megmaradásának titka, nagyrészt iskoláink különleges tanítási módszerében rejlik.

Valaki azt mondta: «az iskolatáskában van a holnap kulcsa». Ez bizonyára igaz a mi művünkről. Ügyünknek jövője a ma ifjúságtól függ. Ezeket tekintetbe véve e nagy divízióban lakó szülők és fiatalok gondosan kellene lakó szülők és fiatalok gondosan kellene, hogy tanulmányozzák a kiképzés kérdését.

Régen történt, mikor egy izraelita anya e

szavakkal ajánlá fel gyermekét Istennek: «az Urnak szentelem, teljes életére az Urnak legyen szentelve». Anna nem tudta, hogy Sámuelből nagy vezető és próféta lesz, ő csupán Istennek ajánlotta őt, és Isten volt az, aki jóakarátát ezen ajándékban megnyilvánította. Így szülők most sem mondhatják meg előre mi lesz fiaikból és leányaikból, de oda szentelhetik őket Istennek az emberiség szolgálatára. Nem tennétek sokan ezt ma?

Landeem.

Belmisszió.

E rovatért SOHLMANN KÁROLY felelős.

Ujra indulunk!

Tavalyi aratási hálamunkánk 53% tiszta bevétellel zárult. Szép eredmény.

November újra közeledik. Ujra indulunk. A kiadó és belmisszió osztályunk már dolgoznak a hadjárat előkészítésén, hogy a kitűzött időre iratok és árusítók készen legyenek.

A címlap művészies kiállítású, 4 színnyomásos gyermek kép lesz. A naptár a tavalyinál vastagabb, jobb papírra lesz nyomva és 16 oldallal tartalmasabb lesz. Kiadónk mindent megtesz, hogy egy elsőrendű naptárt állítson ki köntösként, melyet egy oly kitűnő és hasznos üzenet, amelyet egészségügyi reformunk képez, megérdemel.

«Ez felekezetünk legnagyobb vállalkozása» mondá nemrég Spicer atyafi egy belmisszió gyűlésen melyet dél Afrikában tartottak. Ugyanakkor azt is mondta, hogy ha az aratási hálamunkánk birtelen megakadna, külmissziónáriusaink 25%-át vissza kellene hívunk.

Ezen előzetes jelentésben a legfőbb előkészületre szeretnék utalni, az imára és missziólélek ápolására.

Népünk munkára kész nép, tagjaink tudatában vannak az üzenetünk komolyságának és a velejáró kötelezettségeknek. (1. Pét. 2, 9.) Biztosan számítunk tagjaink hűséges együttműködésére, hogy Magyarország ideit célját újra elérje, sőt azon felül valamit.

Miődn újra indulunk, induljunk Isten segít-

ségével, bizalommal és bátorsággal, kitartva, míg a célt el nem érjük!

A magyar Unió belmisszió osztálya.

Eljátszott alkalom.

Alkalom, a körülmények adta lehetőség, céljaink elérésére. Hasonlít egy nyitott kapuhoz, melynek szárnyai tárva nyitva állnak, szabad átjárást biztosítva, hívogatva, mignem a kapu valamilyen okból bezárul. Be kell hogy záruljon, ha örökké nyitva volna, az alkalom nem volna alkalom. Az alkalom nem leszögezett állandó valami, a ma kínálkozó lehetősége holnap talán már elszállt, hogy soha vissza ne térjen.

Felismeri-e ifjúságunk az arany alkalmakat, melyek a jobb és balkeze felől nőnek, mint a fű zajtalanul és sokszor szerényen? Az ifjúság kora telve van drága alkalmakkal, melyet a szemes és ügyes kihasznál, az ügyetlen vagy lassú elszalaszt. Sokan panaszkodnak, «nekem nincs alkalmam», «ha nekem is olyan szerencsém volna, mint . . .» Nem az alkalmak személyválogatók, nem a sors kegyetlen, nem mintha egyesekre mosolyogna, míg néked hidegen hátat fordít. Nem, az élet melyet Isten kormányoz igazságos, egyforma mértékkel mér mindenkinek. Csakhogy ki képes kinyomozni és előszámlálni a fel nem ismert, lekicsinyelt, vagy eljárzott alkalmakat. Oh az alkalom, melyet ma sóvárogva várunk, talán nem is rég unszolva hívott, kért és várt.

Miért lett Péterből Péter, az apostol, és miért lett Judásból Judás, az áruló? Mindketten egyforma eséllyel birtak, mindketten megtagadták az Urat, miért értek oly különböző véget? A kis alkalmak és azok kihasználásán mult jövőjük és későbbi nagy alkalmak kihasználása. Judás nem egyszerre lett áruló, mielőtt a harminc ezüstöt elvette, már titokban meglopta az erszényt, kihasználta a kis alkalmakat, viszont Péter sok alkalommal hűséges volt, mielőtt igazán megtért volna. Egyforma alkalmaink vannak, a nap 24 órája egyformán rendelkezésünkre áll; de a foglalkozás minőségétől eltekintve figyeljétek meg, mit tesz egyik és mit tesz a másik, a harmadik ember az ő 24 órájával. Ha ellenőrizhetéd napi életmódját, műsorát, látnád, hogy

szalasztotta el az «alkalmakat», sok kicsit, aztán egy nagyot és így tovább. «Nincs időm, nem érek rá» annyit is tesz, hogy «nincs alkalmam», mégis egyeseket mintha az élet ezer szerencsés eséllyel áldott volna meg, melyet, üstökön ragadnak és nem megkésve szaladnak utána.

Egyesek nem érnek rá bibliájukat olvasni, mások munkaidőn kívüli könyveinket is mind átolvasták.

Valaki ezt mondta: «Hogy a jövőben jobb esélyeid legyenek, a jelen kínálkozó alkalmait használd ki gyorsan és készséges szívvel.»

Egy ifjú, ki jövőjét eljátszotta.

Egy történetet fogok itt néktek elmondani, mely szomorú valóságával élenkebben fogja megvilágítani pontunkat az előbbi soroknál.

«Ha a fiatalság tudná, mit veszíthet el egy meggondolatlan percben.» E szavakat egy öreg bankár intézte szembenülő barátjához, kivel az alkony csöndjében az erkélyen pihenve beszélgetett.

Engedd meg, hogy Kont Vilmos esetét elmondjam neked. Mint egyuttal a városi vízművek igazgatója tudod, hogy a város nagy kiterjedésű birtokait és tehenészetét is én kezelem. Az én feladatomban mindenková a megfelelő embert találni. Ott kint a birtokon egy csapat fiatal ember dolgozik kik a déli órákban a kollégiumba járnak. Irodámban egy névjegyzék van, melyre oly fiatal emberek neve kerül, kik 30 percig rossz szót nem ejtenek, kik anyjukat szeretik, és pontosak az iskolában. Ezek közé tartozott Kont Vilmos, egy szorgalmas, szerény fiú. Évről évre kint dolgozott, iskoláit pedig jól végezte és fejezte be. Hosszú megfontolás után elhatároztam, hogy mint titkáromat fogom alkalmazni szép fizetéssel. Az erről szóló levél tegnap fiókomban várt elküldésre. És el is ment volna, ha közben nem történt volna valami.

Tegnap este egy sarkon várakoztam a ház sötét árnyékában, midőn a szemközti gyümölcsárus kocsihoz két fiatal ember lépett; gyümölcsöt vettek, fizettek és nevetve mellettem elhaladtak. «Az ostoba 10,000 koronát adott ezer helyett, ezen füstölhetünk.» Felfigyeltem elmerátságemből, Vilmos hangja volt. Hazamentem, a felvételi levelet összetépvé a papir-

kosárba dobtam. Kont Vilmos nevét a jegyzékből töröltem.

Oh ha a fiatalok tudnák, mit játszanak el egy perc alatt.

Az életünk egy alkalom.

Sokan mindenüket amivel e világon bírnak odaadnák, csak még egyszer átélhetnék az elszaladt percek, hogy hallhatnák a hívást, melyet egyszer hallottak és elhanyagoltak.

Mindnyájan hanyagoltunk el kedvező alkalmakat; különböző okokból hagytuk őket parlagon, mint pusztát földet vagy mint virágot, mely leszakítatlanul szárán hervad el.

De egy vigasztaló tudat van mégis számunkra, mindenkinek számára, kik drága, eljátszott, elszalasztott alkalmakon búsúlnak: «Az egész élet egy naponként megújuló alkalom, melyet csak a halál zár le! Minden nap új alkalmakat kínál és ha tegnap hibáztunk, ma újra kezdhethetjük; ez gyönyörűsége, ez Isten kegyelmi ajándéka. Jézus a tegnap alkalmait nem említi, a holnapra ígéretet nem tesz, hanem «ma» kér és hív, hogy alkalmadat, üdvösségedet mindenek fölött megragadjad.

«Eljátszott alkalom» szomorúan hangzik, de borzasztóbb az «eljátszott üdvösség.» S.

Ifjusági osztály.

E rovatért SOHLMANN KÁROLY felelős.

IFJUSÁG!
ADAKOZZUNK,
GYÚJTSÜNK,
ÁRUSITSUNK

a távoli kelet misszió javára.

Európa célja 10,000 dol.

Magyarorsz. célja 250 dol.

Ez a felhívás függött a kápolna falán, midőn hazaérkezésem után a három budapesti gyülekezet ifjuságát üdvözölhettem.

Lelkesítő cél, ifjúságunk által a sötétségben élő pogányokon segíteni. Soha nem volt nagyobb az érdeklődés az ébredő kelet iránt mint ma. Egy nagy földrész forrong; belsejében titkos vihar dul, mely itt ott rémületet keltő pusztításban tör ki. De a föld kérgét benépesítő milliók is mintha évezredek bénító bilincseiből szabadultak volna fel, fenyegetően fordulnak nyugat felé; egy óriási néptömeg lép ma a történelem porroundjára, mely nemcsak a pogány butaság, hanem a fehér faj áfiuma ellen is tüntet és uralmától szabadulni akar és fog.

Gondoljatok Kína, Japán, Korea megszállhatatlan, Üdvözítő nélküli ifjúságára; gondoljatok arra amit Jézus értünk tett; nem-e tartozunk rajtok segíteni? Állítsátok szembe az evangélium világosságát a pogányság szülte sötétséggel a tanulatlan műveletlen gyermekek és ifjak hadát a mi iskolázott és a keresztény műveltség ezer áldását élvező fiatalságunkkal.

Segítsetek a célt elérni! Egyre 90,000 K esik. Távolság kelet némán vár! Vár 2000 év után Jézusra! Ifjúság, segítsetek! S. K.

1925 november 14-én (szombat) IFJUSÁGI NAP

(Malak. 4, 6.)

Külön tárgysorozat keretében gyülekezeteink e szombat délelőttöt ifjúságunknak szentelik; mint egy család, mely gyermekeinek sorsát szíven viseli, mint gondos és okos szülők, kik gyermekeik iránti érdeklődésüket ki is nyilvánítják, kik gyermekeiknek nemcsak parancsolóik, hanem barátai is igyekeznek lenni. Ifjúságunknak e veszedelmes időben szüksége van a gyülekezet felnőtt tagjainak jóakarására, támogatására, szeretetére. Ifjúsági napunk ezen becslésünk egyik őszinte jele lesz. Ne felejtsetek ki a kicsiket sem.

Az ifjúsági osztály.

«A mai ifjak közül egyesek — kik úgy nőnek fel otthonukban, mint Dániel Judeában, ahol Isten igéjét és művét tanulmányozta és ahol hűségesen szolgálni megtanult — fognak még törvénykező testületek, törvényszékek, sőt királyok udvaraiban a királyok Királyáról bizonyosságot tenni.» Nevelés 75. o.

Szombatiskola.

E rovatért SOHLMANN KÁROLY felelős.

Gyümölcsözés az atya dicsőségére.

Minden szombatiskolára vonatkozik Jézusnak ezen szava: «Azáltal dicsőítetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjetelek.» Figyelmünk újra és újra fel lett hívva White testvérnő ezen mondására: «Ha szombatiskoláink helyesen lesznek vezetve, úgy Isten egyik legfontosabb eszközeivé lesznek, melyek által emberek az igazságot megismerik.» Ezen eredményt csak akkor lehet elérni, ha bibliaiskoláink Isten terveivel egyöntetűen dolgoznak; ha az iskola tisztviselői és tanítói az isteni igének igazságától át vannak hatva és legnagyobb vágyuk mindazokat megmenteni, kik az ige befolyása alá kerültek. Lehet hogy iskolánk oly gonddal épült fel, hogy minden simán folyik, adakozásaink célját is elérhetjük sőt túlhaladhatjuk, ha azonban ifjaink és leányaink megnyerésére nem fordítunk elég gondot, úgy iskoláink nem hozzák azt a gyümölcsöt, melyet Üdvözítőnk tőlük vár; úgy nem fognak megfelelni az Üdvözítőnk tűzte magas célnak. Helyénvaló és teljesen jogosult szemeinket a távoli misszió területekre irányítani; mialatt ezt tesszük, el ne felejtkezzünk valamiképen saját gyermekjeink és fiataljaink megnyerésért imádkozni és dolgozni. Készítsük őket elő, hogy mint kiképezett munkások Istenért a misszióterületekre menjenek. Oly fiatal férfiaknak és nőknek kell szombatiskoláinkból és misszióiskoláinkból kikerülni, kiket majd mint Istennek követőit kiküldhetünk.

«Ki akar szombatiskolánk buzgó munkása lenni? Ki viselné gondját az ifjúságnak, ki beszélne vele négy szemközt, ki imádkozna velük és intézne hozzájuk egy személyes felszólítást, hogy éljenek és adnák át magukat Jézusnak azért, hogy néki tetszenének.» Ha a munka nagyságát mérlegeljük és látjuk mily kevéssé lesz az értékelve, úgy önkénytelenül fölkiáltunk: «Ki hajlandó e nehéz felelősséget magára vállalni és emberekre vigyázni,

mint oly valaki, aki egykor ezért számot fog adni?

Aki kész felelni: «Itt vagyok én, használj engem», a nagy aratáskor majd drága kérést fogja magával hozni. Bár volna magához a nagy Tanító és bár töltene be bennünket az ő lelkével, hogy segítsége által szombatiskoláink még meg nem keresztelt tagjait az Ő dicsőségére megnyerhessük.

Könyvárúsítás.

E rovatért WICKLEIN ALFRÉD felelős.

Könyvárúsítási vezető ülés 1925 júliusában.

1925 július 12—19 ig a Nyugatnémet Unió missziószemináriumában tartottuk a könyvárúsítási vezető ülést. Christian, Conradi és néhány unió előljáró testvéren kívül a kiadó hivatal képviselőjében Weak testvér, hat uniókönyvárúsítási vezető, 24 egyesületi könyvárúsítási vezető jelent meg mint vendég.

Megbeszéléseink három pont körül forogtak, melyeket komolyan kellett mérlegelnünk. Ez azon törekvés volt, hogy az európai Divízió területén 2000 könyvárúst küldhessünk ki a munkába, hogy a jövő év folyamán 1 millió dollár értékű nyomtatványt adjunk el s hogy oly sok lelket nyerjünk meg az igazságnak, amennyit csak lehetséges.

Ámbár a közép-európai pénzügyi viszonyok nagyon szomorúak, könyvárúsaink mégis erősen meg voltak róla győződve, hogy az Ur segítségével mindezen célokat elérhetjük.

Ezen gyülekezet nem egész Európa számára volt szánva, hanem csak a németajkú vezetők részére. A három német unió előljáróin kívül megjelent Csehslovákia, Magyarország és a balti unió küldöttje is.

Gyülekezeteink alkalmával bő mértékben éreztük kebelünkben az egyetértés és szeretet lelkét.

A jó Isten gazdagon megáldotta az európai divízió területén a könyvárúsítást a könyvárúsok száma, az eladott nyomtatványok és a megnyert lelkek száma tekintetében.

Egyes számok mutatják be a nagy munka növekedését.

A könyvárúsok száma volt:

1923-ban 828. Ez év decemberében 898, 1924-ben 967, ez év decemberében 1438 s 1925 első negyedében átlag 1452 volt a könyvárúsok száma.

Az eladott nyomtatványok értéke:

1923-ban 417,639 dollár, 1924-ben 814,801 dollár s 1925 első 5 hónapjában 364,095 dollár volt.

Az 1924. évben a három német Unió területén összesen 397 lelket nyertünk meg az igazságnak s ezen munkából a könyvárúsok nem csupán az igazságot tartalmazó irodalom terjesztésével, hanem személyes munka által is kivették részüket. A lelkek megmentésének munkájában majdnem mindig ők tették meg az első lépéseket.

1925 első 5 hónapjában még három unióval együtt 396 lelket nyertünk meg.

Ha az 1500 könyvárús közül mindegyik csak egy lelket nyerne meg évente, úgy rohamosan növekedne gyülekezetünk.

Hála a jó Istennek, vannak oly derék könyvárúsaink, akik évente tíz lelket is megnyertek az igazságnak.

Egy könyvárúsító elbeszélte, hogy ő már 20 lelket nyert meg az igazságnak. Utolsó gyülekezetünk alkalmával, amely egy tapasztalati óra volt, szintén sok szép tapasztalatot és eredményt hallottunk.

Kívánom, hogy a jó árássa gazdag áldását könyvárúsvezetőinkre, hogy nagy segítségére és hasznára lehessenek könyvárúsainknak.

Böx H., Bern.

A Neandervölgyben ez évben tartott összejöveteleink az áldás napjai voltak.

Az első bibliaórát július 12-én d. e. 8—9-ig Conradi testvér tartotta, aki szintén közöttünk tartózkodott.

Előadásának bevezetéseképpen mondá:

«Ma hajnali három órakor már nem bírtam többé aludni, mert valami fontos mondanivalóm van hozzátok. És pedig elveink tekintetében szeretnék hozzátok szólni, mert csak a szilárd alapelvek segítenek át bennünket az életen és segítenek befejezni a reánk hárított nagy munkát.»

A Conradi testvér által kifejtett elvek első pontját itt közöljük: «A könyvárús viszonya a prédikátorhoz.» Jó usnak Ján. 4, 34—38-ban foglalt szavai alapján: «Az én eledetek az,

hogy annak akaratját cselekedjem, aki elküldött engem és az ő dolgát elvégezzem. Ti nem azt mondjátok-e, hogy még négy hónap és eljön az ararás? Imé mondom néktek: emeljétek fel szemeiteket és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra. És aki arat, jutalmat nyer és az örök életre gyümölcsöt gyűjt; hogy mind a vető, mind az arató együtt örvendezzen, mert ebben az a mondás igaz, hogy más a vető, más az arató. Én annak az aratására küldtelek titeket, amit nem ti munkáltatok, mások munkáltak és ti a mások munkájába álltatok.»

Conradi testvér a következő elvet állította fel: «A könyvárás a magvető, a prédikátor az arató. Isten szemében mindketten egyenlő fokon állanak. Ha jó aratást kívánunk, akkor a könyvárásítónak és prédikátornak a legteljesebb egyetértésben kell együtt dolgozni.

Már a reformáció korában is felismerték az írott és nyomtatott írás fontosságát.

Luther a bucsu ellen prédikált s mikor ez nem használt, írásba foglalta 95 tételét, amely írás kinyomatva csakhamar minden városban elterjedt.

Bullinger, aki a reformáció korában magyarázatot írt a Jelenések könyvéhez, könyvének 97. oldalán a következőket mondja: «Erre szolgál a könyvnyomda isteni találmánya, amelyet soha sem tudunk eléggé dicsérni. Ez a találmány kiterjeszti a könyveket közel és távolba a föld valamennyi országába. Azokhoz akik a jó prédikációkat nem hallgathatják, elhatnak a jó könyvecskék és pedig nem minden gyümölcs nélkül.»

A reformáció korában a bibliát és a hozzá írt magyarázatokot számos európai nyelven terjesztették. Lucián volt az első könyvárás és Renanus az első könyvkereskedő.

Zwingli, a nagy reformátor, Würtembergből, ahol Luther működött, negyven tanítványt kért, akiket Svájcba hozatott s könyvárásoknak képezett ki. 1518-ban Luciánal együtt eladták első kiadását a «Miatyánk» című könyvecskének, amely Jézus mintaimáját tartalmazta. 1519-ben már a második kiadását adták el ezen könyvnek. A reformátorok többet dolgoztak az írott, ige mint a szóbeli tanítás által. Amire a száj képtelen volt, az véghezvitte az Írás.

A könyvek és iratok terjesztése nélkül nem nőhetett volna oly nagyra a reformáció mozgalma. Ez egyttal az adventi mozgalomnak a tapasztalata is az egész világon s egyttal a magyar unió területén is.

Én a könyvárásítás terén kifejtett hosszabb tevékenység folyamán azt tapasztaltam, hogy az Ur elismerésével tüntette ki az adventi evangéliumi könyvárásokat azáltal, hogy terjesztésének jelei gyanánt jelek és csodák kísérik ezt a magasztos munkát mindenfelé.

A hármias angyali üzenet terjesztésének ezen magasztos munkájában nem csupán az Istentől elhívott jó könyvárások, hanem az összes gyülekezeti tagok, sőt még a gyermekek is részt vehetnek.

Midőn a Magyarországra való visszatérésem alkalmával München városában néhány órán át időznöm kellett, a pályaudvaron láttam, hogy egy gyenge kis adventista fiúcska a «Herold der Wahrheit» című folyóiratot a legszébb eredménnyel árusította. Az eredmény látás nagyon jóleső érzéssel töltött el és teljes szíveimből hálát mondtam a jó Istennek, hogy ily gyenge eszközökkel építi országát.

A következő tapasztalatok is mutatják, hogy mily végtelen benyomást gyakorolnak néha a gyermekek a világra:

Egy ízben egy gyermek egy kávéházban akarta nyomtatványainkat elárúsítani, azonban teljesen eredménytelen maradt minden fáradozása. A gyermek azért még sem csüggedt el, hanem most odament a kávéház ajtajába s elénekelt a dalt: «Nincs helyed Jézus számára? . . . Most újra végigjárta az asztalokat s egy-kettőre eladta az összes nyomtatványokat ugyanazoknak az embereknek, akik az imént még sorban elutasították.

A kassai «Slovensky Vychod» című lap 1925. V. 3. számában a «Kis apostol» címmel a következő kis cikk jelent meg:

A kis apostol.

«Néhanapján egy kis apostol járja be a kassai kávéházakat. Ez egy kis tizéves legényke, világos, tiszta tekintettel, bátor fellépéssel s korához képest igazán csodálatos létfenntartási képességgel. Hóna alatt kis táskával jön és különböző adventista iratokat ajánl megvételre. Intelligens és barátságos s ha az em-

ber beszédbe elegyedek vele, lehetetlen, hogy a beszélgetés vége ne az legyen, hogy az ember egy nyomtatványt megvesz tőle.

Én mindig azt hiszem, hogy szép dolgot cselekszem, ha egy gyermeknek örömet szerzek. Az adventizmus ezen kis apostolától is vásároltam egy kis füzetet, hogy gyermeklelkének örömet szerezzek. Az írásaira tett gunyos megjegyzésemre azt felelte, hogy az emberek jobban szeretik a hazugságot, mint az igazságot s ezért nem akarják iratait vásárolni, melyek az igazságot tartalmazzák, egy cseppet sem tudtam rája haragudni, ámbár reám is célzott. Még akkor sem haragudtam rája, mikor szememre vetette, hogy hittestvéreim egy fából faragott feszület előtt hajolnak meg. A kis apostol meg van róla győződve, hogy csak egyedül ő ismeri az igazságot s ezért kötelessége, hogy ezen igazságot másokkal közölje.

Ámbár nem vagyok adventista, mégis szeretem ezen kis apostolokat, mert őszinték és becsületesek. S ha az adventi hit az, amely a gyermek lelkében ezen szép eredményt, előidézte, őszintén kívánám, hogy ezen hirében mindvégig megmaradjon.

A gyermekkel folytatott beszélgetésem után azon kezdtem hosszasan gondolkodni, hogy a mi elromlott lelkü gyermekeinket is nem lehetne-e ily szilárd és becsületes jellemekké kiképezni, mint amilyen ez a kis adventista legényke volt, ha őket odahaza korán hozzászoktatnák, hogy vallási dolgokkal foglalkozzanak. Feltétlenül lehetne. Mert ha az adventi hit alkalmas arra, hogy az emberek lelkét megtisztítsa és megnemesítse, akkor más valások is alkalmasak volnának erre.

És a szülők nagyon helyesen cselekednének ha gyermekeikkel — természetesen érettségi fokuknak megfelelően — gyakran beszélnének Istenről az isteni parancsolatokról s ha időnként kezükbe adnák a bibliát.»

«Kelj fel, légy világosság, mert világosságod eljött s az Ur dicsősége felragyogott rajtad.»
É-a. 60, 1. *Wick/ein A.*

Máson bosszankodni annyit tesz, mint az ő bűneit magamon megbüntetni.

Reggeli dicséret

1925 IV. negyedére.

Október.

Alázatosság

- Cs. 1. Máté 18, 3. 4.
P. 2. « 23, 12.
Sz. 3. 1. Pét. 5, 6.

Bocsánssatok meg egymásnak.

- V. 4. Efez. 4, 32.
H. 5. Luk. 17, 3.
K. 6. vers. 4.
Sz. 7. Márk 11, 25.
Cs. 8. vers 26.
P. 9. Lukács 6, 37.
Sz. 10. Kol. 3, 13.

Isten munkásai.

- V. 11. Lukács 10, 2.
H. 12. János 4, 36.
K. 13. 1. Kor. 9, 16.
Sz. 14. Ésa. 52, 7.
Cs. 15. Dániel 12, 3.
P. 16. Ap. esel. 1, 8.
Sz. 17. Máté 28, 19.

«Áldjátok az Urat!»

- V. 18. Zsolt. 34, 4. 5.
H. 19. 1. Krón. 29, 12. 13.
K. 20. 2. Kor. 4, 15.
Sz. 21. « « 9, 10. 11.
Cs. 22. Fil. 4, 6.
P. 23. Kol. 3, 15.
Sz. 24. « 4, 2.

Isten akaratához való alkalmazkodás.

- V. 25. Zsolt. 40, 9.
H. 26. János 4, 34.
K. 27. « 7, 28.
Sz. 28. « 9, 4.
Cs. 29. « 17, 4.
P. 30. vers 8.
Sz. 31. Márk 14, 36.

Imádkozzál különösen: békülékeny, irgalmas érületért; hogy megtanulj jól alkalmazkodni; és gyermekiskolái tanítóinkért.

November.

Isten szeretete.

- V. 1. János 10, 15. 17.

- H. 2. János 16, 27.
 K. 3. Róm. 5, 8.
 Sz. 4. 1. Ján. 4, 9.
 Cs. 5. vers 10.
 P. 6. Efez. 3, 14. 18. 19.
 Sz. 7. Róm. 8, 38. 39.

Isten es felebarataink iránti szeretet.

- V. 8. Luk. 10, 27.
 H. 9. 5. Móz. 30, 6.
 K. 10. János 13, 34.
 Sz. 11. vers 35.
 Cs. 12. Róm. 13, 10.
 P. 13. 1. János 4, 7.
 Sz. 14. vers 11, 12.

«Egy a szükségés!»

- V. 15. Ésa. 1, 18.
 H. 16. János 17, 22. 23.
 K. 17. vers 24.
 Sz. 18. János 14, 23.
 Cs. 19. Zsolt. 119, 5.
 P. 20. Jel. 3, 18.
 Sz. 21. Ján. 10, 14.

Óvás.

- V. 22. Lukács 12, 1/b
 H. 23. vers 3.
 K. 24. « 10.
 Sz. 25. « 15.
 Cs. 26. Máté 12, 36.
 P. 27. Lukács 12, 45. 46.
 Sz. 28. Máté 25, 13.

Az Ur ígéretei.

- V. 29. János 14, 1—3.
 H. 30. « 17, 24.

Imádkozzál különösen: nagyobb szeretetért Isten iránt; erősebb atyafiúi szeretetért; imaszellemért; könyv- és iratterjesztésünkért.

December.

- K. 1. Ap. csel. 1, 10. 11.
 Sz. 2. Sz. Jel. 1, 7.
 Cs. 3. 1. János 3, 2.
 P. 4. vers 3.
 Sz. 5. 1. Tess. 4, 16.

Gyümölcsözésről.

- V. 6. János 15, 1. 2.
 H. 7. vers 3.
 K. 8. « 4.
 Sz. 9. « 5.
 Cs. 10. « 6.
 P. 11. « 7.
 Sz. 12. « 8.

Maradj Jezus szeretetében.

- V. 13. János 15, 9.
 H. 14. vers 10.
 K. 15. « 11.
 Sz. 16. « 12.

- Cs. 17. vers 13.
 P. 18. « 14. 15.
 Sz. 19. « 16.

Bár gyűlöljön a világ,

- V. 20. János 15, 17. 18.
 H. 21. vers 19.
 K. 22. « 20. 21.
 Sz. 23. « 24. 25.
 Cs. 24. « 16, 1. 2.
 P. 25. « 3. 4.
 Sz. 26. « 33.

Mi nem engedhetünk!

- V. 27. János 15, 26. 27.
 H. 28. Ap. csel. 4, 19. 20.
 K. 29. Ap. csel. 5, 28. 29.
 Sz. 30. Gal. 6, 14.
 Cs. 31. Zsid. 13, 8.

Imádkozzál különösen: buzgóságért embereket Krisztus számára megnyerni; a pogány országokban levő fiatal embereinkért, és az Ur eljövetelekor való készenlétért.

Halálozás.

Csikos Istvánné testvérnőnk elhunyt az Urban 1925 július 1-én. A nevezett rákospalotai gyülekezetünknek volt 13 éven át hűséges tagja. 75 éves kora dacára halált hozó rosszulléte a gyülekezetből hazamenet érte őt. Rendkívül nagy számú ember kísérte őt utolsó útjára. Michnay atyafi és az alulirott tartották a gyászbeszédeket a feltámadás reménységéről és a földi élet céljáról. *Streisinger Béla*

Sarkadról kapjuk azon jelentést, hogy Berke Mihály nevű barátunk, aki nagy anyagi áldozatokat hozott az Ur ügyéért és közvetlenül az alámerítkezés előtt állott, rövid szenvedés után elhunyt. 64 éves kora dacára halált hozó rosszulléte szombat délelőtti istentiszteleten következett be. Zeiner atyafi és alulirott tartották felette a gyászbeszédeket. *Bartha Ferencz*

Nagy Péterné testvérnőnk, dunaharaszti gyülekezetünk tagja szívtén szaporította az elköltözötték számát. Élt 44 évet. Testvérnőnk úgyszólván megalapítója volt a dunaharaszti kis gyülekezetünknek; s nehéz betegségét utolsó percig megadással viselte. Minden óhaja az volt, hogy az Urért munkálkodhassék, ezért jelentkezett a könyvárusításra is, de megrontott egészsége már nem birta testi erővel. A gyászbeszédet *Michnay László* tartotta.

Felelős szerkesztő: MICHNAY LÁSZLÓ.

Kiadja

H. N. ADVENTISTÁK MISSZIÓ-TÁRSULATA
 MAGYARORSZÁGI UNIO

VALLÁSOS IRATOK NEMZETKÖZI KIADÓVÁLTALA NYOMDÁJA, BUDAPEST.